

De muziek als moederschoot

Muziek bepaalt het leven van *Ewa Maria Wagner*.

Aflevering 6: Hildegard van Bingen, een geheime madonna.

S terren in haar ogen, de handen om de dirigentstok. Het laatste concert in het coronajaar is gespeeld, de feestdagen staan voor de deur. Haar blonde staart zwaait van links naar rechts als ze het orkest vanaf de bok kushandjes toewerpt. Nee, het is nog niet echt te zien, maar sinds ze het met ons gedeeld heeft, kan ik niet stoppen met naar haar buik loeren.

Ik tel terug en naar voren, tot eind februari zijn er nog ruim twee maanden. Twee kloppende harten in een dirigentenlijf botsen zo met mijn voorstelling van dit beroep dat het me verbaast.

Hildegard van Bingen is mijn geheime madonna. Als in een moederschoot schuil ik in haar composities, vooral als de wereld me te veel wordt. Nu de dagen korter en kouder worden, warm ik me bij kaarslicht aan haar muziek. Mijn ziel vibreert met haar 'monovrouwe' gezangen. Maar onderweg naar de beloftes van de feestdagen kiten

len de gezongen visioenen van de middeleeuwse abdis toch mijn gemis.

Het recente nieuws van het nog onzichtbare leven is een magneet voor mijn aandacht. Ineens kan ik niet goed op de frequentie van de lofzang afstemmen.

Onderweg naar de feestdagen kiten de visioenen van de middeleeuwse abdis toch mijn gemis

Ik zoek mijn heil bij Hildegards *Scivias*. Zij was ook geen moeder en toch kan haar levenswijze me na bijna duizend jaar nog steeds vertroosting bieden. Haar fluistergedruis vouwt mijn denken gauw om de mystieke symboliek van het verwachte leven.

Ik zet koffie en verstoort de ochtendstilte met Hildegards *O tu illustrata*. Ik neurie mee, terwijl ik de zwarte drank in twee rode kopjes op het aanrecht giet.

Door de dansende koffiedamp kijk ik naar de uitgestalde kerstkaarten erachter. De middeleeuwse miniatuur waarop met fijne lijntjes een gesluierde vrouw is getekend trekt mijn aandacht. Het is niet duidelijk of de baby in of op haar buik ligt. De navelstreng loopt naar een gouden vierhoek in de hemel. Naar het goddelijke. Ze raakt het kind niet aan. Haar rechterhand is in een mezzoforte gebaar gebogen, de linker wijst met een zacht pianissimo. Ze dirigeert mijn gevoelens.

Ik laat de koffie staan, pak mijn altviool en voeg me zachtjes bij Hildegards visioenen. Tweestemmig door de eeuwen heen, zing, speel, ik het nieuwe leven toe.

Ewa Maria Wagner is altvioliste en schrijfster.